

Az anya

A tartásdíjról beszélünk aznap, én hoztam szóba, hogy fizesse közvetlenül neki. Hazafelé elbáméskodtam az időt, este tíz múlt, mikor kimentem a konyhába vacsorázni. Edényből ettem, utána rögtön elmosogattam. Levettem a fogasról a kabátot, a szekrénybe tettem, tavasz van, ijesztő is volt az új tükörrel szemben. Kiadhatnám a szobát, vagy el az egészet. Beszélgetnék az érdeklődőkkel, mesélnék. A hangfalak a kollégiumban, az ágyakban senki. A fotelben ültem, fél lábbal a karfán. Mint aki álomból ébred.

↳ Szolcsányi Ákos

A sintér

Jórészt korcsokkal van dolga, a fajtiszták tovább maradnak, hátha talál rájuk vevőt, ezen a környéken lehetetlen, de ezen a környéken fajtisztáknak se kéne lenniük. Haragudni nem tud, egykedvűen altat. Mikor a harapásnyomok alatt megsajdul a karja, eső lesz: szól az asszonyoknak, akik behordják a száradót, aztán megköszönik, úgy tesznek, mintha nélküle nem sejtették volna, úgy tesz, mint aki elhiszi. Évek óta ő az iskola mikulása, védőruhában illik rá a bő, piros kosztüm, párnára sincs szükség. Télen-nyáron az iroda előtti padon ül. Ritkán, amikor egy-egy komiszabb kutya érkezik, benyugtatózza, majd beammog, ne lássa, mikor a segéd és a barátja megrugdossák az újoncot. Olyankor fázik, ártatlanok, mint a tél, ismételteti.